

Tajemství lady Antonie

Rebecca Michéle

Anthony neklidně chodil po svém pokoji sem a tam. Po hodině už to čekání nemohl vydržet. Ellen byla předtím nesmírně rozrušená a kladla mu na srdce, aby nikam nechodil. Pak s tichými slovy modlitby na rtech odešla. Anthony se na jedné straně těšil, že konečně opustí hrad, kde vyrostl, na druhé straně vyhlížel v obavách, co ho asi čeká u dvora. Ačkoli strávil na Fentonu celý život, v jeho srdci žhnula jiskra touhy po dobrodružství. Pomyšlení na otce, na hřmotného hromotluka se studenými očima, mu nahánělo husí kůži, přesto nesmírně toužil po tom, aby mohl konečně prokázat své dovednosti v sedle i schopnosti v zacházení s mečem. Zbrojmistr Lifton mu mezitím přestal být vyrovnaným soupeřem. Tolik chtěl vyrazit na lov! Dát svému koni ostruhu a nemuset se na nikoho ohlížet, jen se volně hnát lesem...

Vzepěl se Elleninu příkazu a zamířil zpět do slavnostní síně, poháněn zvědavostí. Bylo tu prázdko, všechny pokrmy však dosud stály netknuté na stolech. Anthony mu zakručelo v břiše. Od rána, kdy si dal malý kousek koláče, totiž nic nejedl. Rychle si utrl studené husí stehýnko a ulomil kus bílého chleba. Spláchl to pohárem ředěného černého piva. Pak se rozhlédl kolem sebe, nejistý, co dál. Kam všichni zmizeli? Toho elegantního cizince a jeho doprovod jistě odvedli do komnat pro hosty. Anthony si nevzpomínal, že by toto křídlo prostorného hradu kdy někdo využíval. Ačkoli ve společnosti toho rytíře strávil pouze krátkou chvíli, cítil nevysvětlitelnou přitažlivost. Srdce mu poskočilo, jakmile si vybavil jeho hnědé oči. Připisoval to té vzrušující zprávě, že má k siru Normanovi vstoupit do služby jako panoš.

Dal se do pátrání po Ellen, její pokoje ve východním křídle však byly opuštěné. Po krátkém zaváhání zamířil do druhého patra ke komnatám své matky. Do prostorů, jež lady Margaret obývala, dosud nikdy nevkočil bez vyzvání. Zaklepal jednou, dvakrát, nedostalo se mu však žádné odpovědi. Skrze dveře ovšem slyšel hlasy. Opatrně stiskl kliku a nahlédl dovnitř.

Lady Margaret rozčileně pobíhala po pokoji. Zpod čepce jí vyklouzly prameny vlasů a lepily se jí k obličejí zarudlému pláčem. Anthony okamžitě zaznamenal uprostřed místnosti otevřenou cestovní truhlu. Lady Margaret do ní bez ladu a skladu házela části oděvů. Ellen s rukama sepjatýma v klíně seděla na stoličce a jako v transu bez ustání vrtěla hlavou. Neslyšně pohybovala rty, jako by pronášela jednu modlitbu za druhou.

„Vy chcete odcestovat?“ ozval se Anthony.

Obě ženy se k němu zděšeně otočily.

„Co tady děláš?“ Ellen zareagovala jako první. „Copak jsem ti nenakázala, abys zůstal ve svém pokoji?“

Anthony trucovitě vystrčil spodní ret a dal si ruce v bok. Neměl sebelepší tušení, že se v tuto chvíli nesmírně podobal svému otci. To drobné gesto však v lady Margaret vyvolalo další propuknutí v pláč.

„Musíme uprchnout. Ještě dnes. Okamžitě!“ Ta slova se jí z roztřesených rtů drolila po kouskách. Roztržitě pokračovala ve skládání všech možných věcí do truhly.

Anthony na tu scénu nevěřičně zíral. Ellen se zvedla ze stoličky se zasténáním, jako by byla stoletá stařenka, a šouravě k němu zamířila.

„Dítě moje, ach, ty moje malé, drahé dítě...“, mumlala, a Anthony se navzdory té podivné a nesmírně matoucí situaci neubráníl úsměvu, jelikož se Ellen musela zaklonit, aby se tomu kdysi malému dítěti nyní mohla podívat do očí.

„Ellen..., mylady...“ Anthony nikdy neoslovoval svou matku jinak než *mylady*. Jeho důvěrníci byla celé ty roky Ellen. „Já to chápu. Představa, že mě ztratíte, vám nahání strach. Ale můj otec mě volá k sobě. Vždycky jsem si myslel, že se o mě nezajímá, teď ze mě však už brzy bude muž a taky odvážný rytíř, takže budu moct po boku svého otce vytáhnout do boje. Neopouštím hrad Fenton přece napořád. Jakmile to půjde, přijedu vás navštívit, slibuju!“

Promluvil s takovým elánem a nadějí ve věci příští, že se lady Margaret znovu hlasitě rozeřkala.

„To dítě nemá potuchy,“ naříkala. „Zabije ji, stejně jako pak zničí mě a nás všechny!“

„Ona ani nemůže mít potuchy,“ obořila se na lady Margaret najednou Ellen. Anthony svou chůvu nikdy takhle s matkou mluvit neslyšel. „Vždyt jsme dělaly všechno, abychom to tajemství udržely. Muselo se to stát, mylady. Věděly jsme od samého začátku, že naši hru jednoho dne prohlédnou.“

Anthony se zmateně chytl za hlavu. Těm divným větám nerozuměl ani za mák, hysterickému chování své matky už vůbec. Instinktivně však chápal, že tu nejde jen o jeho brzký odjezd z hradu, ale že panická reakce obou znamená asi něco jiného. Snad se nezbláznily? Ze studia věděl, že ještě v minulém století bývalo v Anglii běžné dávat syny na výchovu do jiných rodin. Dodnes existovaly rodiny, které své prvorozené syny, jakmile dorostli věku, kdy dokázali v ruce udržet dřevěný meč, předávaly do péče cizích lidí, kteří se pak postarali o jejich výchovu. Takoví chlapci se do svých rodin vraceli většinou teprve jako dospělí, aby tu převzali vládu. Proto Anthony nedovedl pochopit, čím se jeho matka s Ellen tak rozrušily. Vždyt on je přece dědicem hradu, jednoho dne tu bude všechno patřit právě jemu. A na tuto roli se přirozeně musí svědomitě připravit. Jistě, hrad Fenton je od Londýna vzdálený několik dní jízdy na koni, ale on přece neodchází napořád.

K Anthonyho nesmírnému překvapení mu lady Margaret položila obě ruce na ramena a přitiskla si ho k sobě. Do té doby ho matka nikdy neobjala. Chovala se k němu vždy poměrně chladně a rezervovaně.

„Nastal čas jí říct pravdu, mylady.“ Ellenin hlas zněl hluboce a dutě, jako by mluvila z hlubin hrobu. „Mám...?“

„Ne, to je můj úkol,“ přerušila ji lady Margaret. Napřímila ramena a v očích se jí najednou zaleskla rozhodnost. Pokračovala: „Půjdemte teď na procházku, ano?“

Anthony matku pomalu následoval ven ze dveří. V hlavě se mu honily nepřehledné myšlenky. Na hrad přijede cizí rytíř, vyslanec jeho otce, a jeho matku ovládne nepokoj, jaký u ní dosud nezažil. Dokonce i Ellen, jindy tak rozvážná, se chová, jako by ztratila hlavu. A teď po něm matka chce, aby s ní šel na procházku, jako by šlo o bezvýznamné lelkování nedělního odpoledne.

Přešli padací most a zamířili do prostorného parku. Lady Margaret kráčela vedle něj se skloněnou hlavou. Mlčela. Nechali za sebou růžovou zahradu, obešli jezírko a pak už železnou branou vešli na obezděný hřbitov s rodinnými hrobkami. Anthony tu už dlouhou dobu nebyl. Lady Margaret se za-

stavila před řadou malých náhrobků. Sepjala ruce a potichoučku se modlila. Anthony postupně četl nápisy na šedých kamenech: *Thomas, Henry, Robert, Elizabeth...*

Byly to hrobečky jeho sourozenců, tři chlapců a jedné dívenky. Anthony věděl, že nežili déle než několik dní. Lady Margaret sem do toho odlehlého kouta hřbitova zašla často, aby se tu u hrobů svých mrtvých dětí modlila. Nyní natáhla ruce k Anthonymu. V tom gestu byla taková bezmoc, že Anthony pocítil obrovské dojetí. Vzal matku za ruku a jemně stiskl.

„Dlouhou dobu mi nebylo dopřáno porodit životaschopné dítě. Rok co rok jsme s Thomasem doufali v dědice, jenže se žádný z našich synů nedožil více než několika hodin.“ Vzhledla a smutně se na Anthonyho dívala. Na řasách se jí leskly slzy. „Každý muž touží po synovi, po dědici, jemuž jednoho dne předá své jméno i majetek. Tvůj otec není výjimkou. Víš, proč se král Jindřich rozešel se svou první chotí, královnou Kateřinou?“

Anthony stísněně přikývl. Z knih a od svého učitele se skutečně dozvěděl vše o oddělení Anglie od církve římské.

„Král byl toho názoru, že mu Bůh upírá syna, protože manželství s vdovou po jeho bratru bylo v rozporu s Biblí,“ řekl, co se naučil. „Královna Kateřina mu porodila jen jednu dceru a pak už byla příliš stará, aby mohla doufat v další dítě. Proto se král dal rozvést a oženil se s Annou Boleynovou, která mu však dala taky jen jednu dceru.“

Lady Margaret kývla. Koutky jejích úst směřovaly dolů, nad nosem se jí dělala ustaraná vráska. Zamyšleně se mračil i Anthony. Proč mu matka tohle všechno vykládá? Podivný rodinný život krále je přece každému znám, nikdo se však neodvažuje ho kritizovat. Nebezpečí, že by pak přišel o vlastní hlavu, by bylo výrazné.

Lady Margaret monotónním hlasem pokračovala: „Po prvním zklamání se král s dcerou Alžbětou smířil. Dal dokonce vystrojit největší křtiny, jaké Anglie kdy viděla. Brzy však se své druhé ženy nabažil. Když pak Anna Boleynová utrpěla potrat – to dítě měl být chlapec – obrátil se k další ženě. Jsem přesvědčená, že kdyby Anna porodila syna, jistě by její život neskončil na popravišti.“

„Takto ji však obvinili z nevěry a spiknutí proti králi, a pak popravili. Už po týdnu se král Jindřich oženil s Janou Seymourovou, matkou prince Eduarda. Po ní následovala princezna Klevská a přelétavá Kateřina Howardová. Nyní už má po svém boku šestou ženu. Myslíte, že bude poslední?“

„Pst,“ zakryla lady Margaret Anthonymu prudce rukou ústa. „Musíš dbát na svá slova, když jsou v blízkosti cizí lidé.“

„Ale tady nás nikdo neslyší, mylady,“ namítl Anthony. Pořád nechápal, co mají pohnuté osudy krále do činění s příjezdem sira Normana ani s podivným rozpoložením jeho matky.

„Tvůj otec smýšlí stejně jako král. Pochází z rodiny samých synů. Bohužel je posledním mužským potomkem. Před naším sňatkem jsem se s ním setkala pouze jedinkrát. Rodiče mi dali dobré věno a on potřeboval ženu, která se mu bude starat o dům a daruje mu děti. Mužské potomky, to se rozumí. Jenže vidíš, jaký byl můj osud...“ Ukázala na náhrobky a Anthony jen suše polkl. „Poté, co jsem přivedla na svět čtyři mrtvé děti a zažila ještě řadu dalších potratů, začal se tvůj otec obávat o svůj odkaz. Hrozil, že mě zapudí. Mí rodiče dávno zemřeli, sourozence ani jiné příbuzné nemám. Kam bych šla? Na koho bych se obrátila? Měla jsem takový strach, a zvláště potom, když jsem zjistila, že opět čekám dítě.“

„Mě,“ nadhodil Anthony.

Lady Margaret kývla, pohled stále upřený na hrobečky před sebou. „Thomas mě od první chvíle nenechal na pochybách, že je to moje poslední šance. Rozvod by rozhodně neprospěl jeho jménu u dvora, na ten by jistě nedošlo. Proto jsem celou dobu žila ve strachu, že by mi mohl něco udělat. Tedy kdybych to dítě zase nedonosila, anebo kdybych porodila holčičku. Hrad Fenton leží natolik odlehle, že by mě jistě nikdo nepostrádal, kdyby se mi něco stalo. Proto bylo těch posledních pár měsíců před porodem tím nejstrašnějším obdobím v mém životě.“

Vtom zamířila ke kraji hřbitova. Tam se ke zdi natahovaly trnité keře a plazily se po ní do výšky. Lady Margaret nedbala na to, že se o trny popíchá, rozhrnula je a protáhla se za keře.

Anthony se překvapeně vydal za ní. „Mylady, neměli bychom se raději vrátit?“ volal na matku, ta však nedbala a prodírala se podél zdi.

Anthony šel za ní a najednou si uvědomil, že se keře poněkud rozestoupily a oni stanuli na malém trávníčku, v jehož středu spočíval další náhrobní kámen. Nikdy předtím tu nebyl. Kámen byl zarostlý mechem, přesto však nebylo těžké rozluštit nápis: *Anthony Francis Thomas – 5. srpen 1532.*

Anthonymu přeběhl po zádech mráz. Složil si zimomřivě ruce na hrudi, ačkoli z nebe hrálo slunce. Co to znamená?

„Můj hrob..., s datem mého narození...,“ vykoktal a zděšeně se díval na svou matku.

Lady Margaret se hořce usmála. „To není *tvůj* hrob. Je tvého bratra.“ Sklonila se a něžně prostý kámen pohladila. „Celé roky jsem tu nebyla. Toužila jsem existenci toho chlapce zapomenout, vymazat z paměti. Namluvit si, že jsi moje jediné dítě. Jenže své minulosti nikdo na dlouho neuteče.“

Anthonyho srdce jako by stiskla ledová ruka a bolestivě je svírala.

„Kdo jsem tedy já, matko? Nějaké podvržené dítě?“

Anthony použil tento výraz úmyslně. Najednou se bál, že není vlastním dítětem svých rodičů. Chlapec, který se narodil v tento den před čtrnácti lety, byl schovaný ve studené zemi za hustým křovím. Když byl malý, vyprávěla mu Ellen nejrůznější příběhy, mimo jiné o takzvaných podvržených dětech. Až dosud těmto povídkám o novorozeňatech, uloupených chudým lidem a podsunutých do panských domů, nikdy nevěřil, stejně jako si nedovedl představit, že by mohli existovat rodiče, kteří své děti bezostyšně prodali za pár mincí. Najednou se mu však vlastní osud s Elleninými historiemi prolнул. Pokud legitimní syn a dědic lorda Thomase zemřel, kdo je pak on? Snad potomek nějakých cikánů nebo tuláků?

V tu chvíli Anthony počítal se vším, jen ne s příběhem, který mu lady Margaret nakonec vyprávěla. Toho horkého dne, kdy se rozpoutala děsivá bouřka, porodila dvě děti – dvojčata. Světlo světa jako první spatřil chlapeček, a hned poté se lord Thomas vypravil uspořádat velkolepé křtiny. Jenže chlapec zemřel, přežilo jen děvčátko. Zabalili je do zavinovačky, jež zakryla pohlaví. Na křtiny bylo oblečené ve slavnostních šatečkách, které předtím oblékli mnoha generacím mužských Fentonů, takže nikoho vůbec nenapadlo, že tu všichni prokazovali čest malé holčičce. Šťastnou shodou okolností lord Thomas bezprostředně po křtinách odešel s královským vojskem do Francie, kde strávil několik let. A poté, co král Jindřich s francouzským králem vyjednal mír, zůstal Thomas Fenton na dvoře krále Františka na další čtyři roky jako vazal.

„Když se tvůj otec po letech vrátil, chtěl nejprve vidět svého syna. A ty jsi s krátkými vlásky byl doslova roztomilý chlapeček. Tvůj otec byl přeshťastný, když tě viděl sedět na poníku. Moje místo manželky bylo zajištěno. Copak jsem mu mohla říct pravdu?“

„Takže já jsem... to děvčátko?“ Anthony zavřel oči a nevěřicně vrtěl hlavou. Je tohle snad zlý sen? Ellen ho jistě za chvíli vzbudí... Jenže žádná

chůva nešla, nikdo ho z toho divného snu nevysvobodil. Anthony otevřel oči a díval se. Díval se přímo do zoufalého a ztrápeného obličejce své matky.

„Lidé vždycky vidí jen to, co vidět chtějí,“ pokračovala lady Margaret. „Protože si všichni mysleli, že *jsi* Anthony, nikoho nikdy nenapadlo pátrat, jestli by to nemohlo být jinak. Osud byl navíc milostivý a dopřál ti vysokou postavu a – aspoň prozatím – pramálo ženských tvarů.“

Anthony mu se podlomila kolena. Klesl k zemi. Přitom se mu do haleny zapletla trnitá větvička, ozval se nepříjemný zvuk a látka se na zádech roztrhla. Anthony ani lady Margaret tomu nevěnovali pozornost. Anthony v té chvíli vnímal rozedranost celého svého života, ne jen haleny. Celý jeho život byl postaven na hlavu, najednou už nic nebylo stejné jako toho dne ráno, kdy se probudil plný radosti a očekávání nového dne.

„Jaké je mé jméno? Jako dívka se přece nemůžu jmenovat Anthony...“

Lady Margaret zhluboka vzdychla. „Vskutku se ti ve svaté církvi a před Bohem dostalo křtu na jméno *Anthony*. Já jsem se sice snažila vědomí, že nejsi chlapec, potlačit, ale často jsem tě tajně pozorovala a v duchu ti něžně říkala *Antonia*. To jméno jsem samozřejmě nikdy nevyslovila nahlas, bylo by to příliš nebezpečné.“

„Antonia...“ Anthony si pro sebe to nezvyklé jméno pomalu zopakoval. Ano, znělo mu nezvykle – ale nikoli nepříjemně. A najednou přišel ten pocit, jako by mu, vlastně jí, někdo sňal z očí závoj. Najednou prozřela. Všechny ty změny v těle byly teď snáze vysvětlitelné a pochopitelné. Už věděla, že nešlo o jakýsi rozmar přírody, když jí nerostly vousy, ale zato ňadra ano.

Lady Margaret mezitím našla slova, aby dokázala shrnout své obavy. „Tím, že se tu najednou objevil sir Norman, se náš lživý svět ocitl v koncích. Já i Ellen, která byla zasvěcená od samého počátku, jsme si byly jisté, že tvoje pravá identita dříve nebo později vyjde najevo, ale dosud jsme takové myšlenky a obavy vždycky zaháněly. A nyní nám nezbývá nic než uprchnout, jinak na nás strašným způsobem dopadne zlost mého chotě. Jeho reakci, až mu sir Norman vyličí pravdu, si ani netroufám představit. Jistě by nás z Fentonu okamžitě vyhnal, možná by nás dokonce i dal zabít.“

Antonia cítila, jak jí oťrásl chlad. Matčina zpověď ji na jednu stranu nesmírně překvapila, na druhou stranu se jí obrovsky ulevilo. Už dávno si všimla, že s muži, které znala, neměla mnoho společného. Jak by mohla, když je ve skutečnosti ženou! Měla pocit, že jí spadl kámen ze srdce. S jejím tělem je všechno v pořádku, netrpí žádnou záhadnou chorobou, kvůli které

pravidelně krvácí a rostou jí prsa. Navíc vlastně ani není divné, že se jí při pohledu na Normana Powderhama rozbušilo srdce o něco rychleji.

Vyskočila a bouřlivě matku objala, až drobná žena zavravorala a málem upadla zády do trní.

„Naše situace se teď může jevit bezvýchodná, ale nás jistě nějaké řešení napadne. Nebudeme prchat. Myslím, že se mi dnes v poledne podařilo sira Normana ošálit, tak proč by to nemohlo být možné i nadále? Mohla bych předstírat nemoc, která by mi bránila s ním odjet do města teď hned. Tím získáme čas a rozmyslíme si, co budeme dělat dál a...“

Vtom se zarazila, protože si uvědomila souvislosti nové situace, které se jí ani trochu nezamlouvaly. Jako děvče totiž se sirem Normanem nepojede na královský dvůr, nestane se jeho panošem a už vůbec se později nestane rytířem. Ženy s mečem nebojují, ani s kopím v ruce vsedě na koni nenapadají protivníka. Ne, jako žena bude šít a vyšívát, bude se učit hrát na hudební nástroje a zpívat. A zbytek svých dnů prožije v podrobení a poslušnosti. Volnost jejího pohybu bude svazovat nepohodlné oblečení, a ještě hůř ji bude svazovat mnoho dalších věcí. Dívka totiž nedělá nic jiného, než že čeká, až o její ruku požádá vhodný muž. Láska v tom pochopitelně žádnou roli nehraje. Potom kdesi na venkově povede dům a každý rok bude rodit děti, jedno za druhým, dokud nebude mít tělo natolik vyčerpané...

„Ne!“ Antonia vykřikla tak hlasitě, že ji matka k sobě roztrfeseně přivinula. Dívka se z toho objetí však ihned vymanila. „Mylady, já se *stanu* panošem sira Normana, já s ním pojedu do Londýna! Dobrá, jsem žena, ale tady uvnitř...“ pravou pěstí si udeřila do hrudi na místě, za kterým bilo srdce, „jsem pravý Fenton. Kdo by tomu snad nevěřil, tomu to dokážu!“

Antonia teď promluvila s takovým přesvědčením a elánem, až jí lady Margaret na okamžik dokonce uvěřila, že by ta maškaráda mohla vyjít. Pak jí však zdravý rozum napověděl, že pokračování hry na mužskou identitu Antonii nemůže dobře dopadnout. Jejich jedinou nadějí je ještě na pár dní ukolébat sira Normana v nevědomosti a pak ho poslat zpět do Londýna samotného. Pak by se jim snad mohlo podařit opustit hrad Fenton a vydat se na západ, než by se celá věc provalila a je by dostihla zlost jejího chotě. Lady Margaret ovšem netušila, z čeho by mohly žít. Nevlastnila ani penny, a kromě jednoduchého snubního prstenu ani žádné šperky. Lord Thomas sice hradil veškeré náklady, s dary však nikdy velkorysý nebyl. Prchající

Margaret si těžko mohla vzít s sebou mobiliář či obrazy, které by se po cestě daly zpeněžit. Ať o tom přemýšlela, jak chtěla, řešení jí nenapadlo.

Cestou zpět přes ozdobnou zahradu byly obě zamyšlené. Antoniiiny úvahy se však velmi lišily od matčiných, jako den a noc. Antonia o útěku vůbec neuvažovala, právě naopak!

Ellen Antonii stáhla pruh lněné látky kolem hrudi tak těsně, až zalapala po dechu. Přesto chápala, že je tato procedura nezbytná. Chůva ji teď obcházela a prohlížela si ji ze všech stran. Skepticky vrtěla hlavou. Antonia pohledem do zrcadla zjistila, že obvaz její rašící ňadra skrývá dokonale. Byla teď plochá jako prkno.

Oblékla si volnou košili. Lady Margaret přitom zoufale lomila rukama. „Tohle přece nemůže fungovat, Antonie!“ (Jak nezvykle to jméno znělo Antonii v uších!) „O co se hodláš pokusit, je čirá sebevražda!“

Antonia se v zrcadle sama na sebe povzbudivě usmála. Navenek ukazovala podstatně víc odvahy, než jakou v hloubi duše skutečně cítila.

„Nebojte se, mylady, však uvidíte: jakmile mě otec pozná a ocení mou osobnost, jistě nám ten klam odpustí.“

Navzdory svému mládí si Antonia u matky s Ellen dokázala vymocit, aby směla sira Normana Powderhama doprovázet ke královskému dvoru.

„Po čtrnáct let jsem dokázala klamat všechny, včetně otce. Budu v té maškarádě ještě nějaký čas pokračovat, a jakmile se naskytne vhodná příležitost, odhalím pravdu. Jsem přesvědčená, že otec bude šťastný, když bude mít své dítě u sebe – ať už chlapce nebo děvče!“

Lady Margaret Antoniiinu jistotu nesdílela, na to svého chotě znala příliš dobře. Na útěk bez peněz a jakéhokoli zajištění se však cítila příliš slabá, tělesně i duševně.

„Každý den třikrát se budu modlit, aby tvůj plán vyšel,“ zašeptala a už poněkolkáté si setřela s tváří slzy. Od chvíle, kdy se Sir Norman na hradu Fenton ohlásil, plakala téměř bez přestání. Ellen tu zase neustále pobíhala jako vyděšená slípka.

„Já vážně nechápu, proč mi ten nehorázný chlap nechce dovolit, abych se přidala,“ bručela Ellen. Pak utáhla poslední řemínek na vaku, do nějž si Antonia sbalila pár osobních věcí.

Ellen trvala na tom, že chce svého chráněnce do města doprovázet. Sir Norman nad tím jen nevěřičně zakroutil hlavou, než se dal do halasného smíchu.

„Přece s sebou ke dvoru nepovleču chůvičku. Opravdu nejvyšší čas, aby se ten kluk vymanil z ženského náručí a stal se mužem!“

Sir Norman si dokázal živě představit, co by řekl lord Thomas, kdyby mu spolu se synem přivedl i jeho vychovatelku. Ellenin plán tím utnul v zárodku, žádnou další diskusi na to téma nepřipustil.

Ellen pak Antonii celá rudá vysvětlovala okolnosti měsíčního krvácení. „Musíš si vždycky mezi nohy připevnit tlusté, pevné kusy látky. Hlavně dbej, aby ti krev nepotřísnila lůžko v noci. To by tě okamžitě prozradilo! Ach božínku, tohle přece nemůže vyjít!“

Když Antonia sešla do dvora, seděli už všichni muži na koních, v jejich čele na překrásném černém vraníku sir Norman. Jejího koně držel za uzdu sluha. Antonia si přivázala za sedlo vak s věcmi a chtěla nasednout. Vtom k ní přiběhla Ellen, aby ji naposledy objala, ale Antonia zachytila netrpělivý výraz ve tváři sira Normana, a tak se chůvě z náručí rychle vymanila a vyšvihla se do sedla. Lady Margaret, v obličejí popelavě šedá a téměř v mrákotách, stála stranou.

„Předám otcí vaše pozdravení, mylady,“ zavolala na ni s naučenou zdvořilostí Antonia. „Možná vás přijedeme navštívit na Vánoce.“ Vyzývavě se podívala na sira Normana. „Jsem hotov. Můžeme vyrazit.“

Když se skupina jezdců dostala přes padací most a jela po silnici krajinou, cítila se Antonia volná jako pták. Slunce vyšlo teprve před hodinou, rosa po noci dosud zdobila stébla trav a ve vzduchu visela ona nenapodobitelná vůně letního rána. Antonia si byla jistá, že všechno dobře dopadne. Bude hrát roli Anthonyho tak dlouho, dokud nenadejde vhodný okamžik, aby se lordu Thomasovi přiznala. Žádný otec přece nemůže být tak bezcitný, aby se zřekl vlastního dítěte. Jistě bude křičet a vztekat se, možná ji i zbije, ale toho se Antonia nelekne. Neklidně poposedávala v sedle. Podle sira Normana jim cesta potrvá čtyři nebo pět dní, podle toho, jaké bude počasí. To se Antonii zdálo nekonečně dlouhé. Nejraději by do Hampton Courtu vyrazila tryskem a jela bez přestávky, tak napjatě vyhlížela nadcházející události.